

ကံ့မ

မြတ်နိုးတတ်မယ်ဆိုရင်

GRAPHIC DESIGN: THEIN SHWE KYI

အခန်း (၁)

“ရောင်စုံဆိုတဲ့ ကောင်လေး ရုပ်ဘယ်လောက်ချော့ချာ၊ ညည်းစိတ်ဝင်စားဖို့ စိတ်မကူးနဲ့ မနက်ခင်း။ သူ့အဖေက အခြောက်ကြီး မိတ်ကပ်အလှပြင်ဆရာဆိုတာ ယောက်ျားစစ်စစ်မှ မဟုတ်ဘဲ။ အဲဒီရောင်စုံကလည်း သူ့သားဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မှာ ၊ သားသားနဲ့ ခေါ်ပြီး အချစ်တော်လားလည်း မသိ”

“ဒေါ်လေးကလည်း ”

ခဏခဏ ကြားရဖန်များ သော ဒေါ်လေးစကားတို့ က နားမခံသာလှပေ။ ဒေါ်လေးခင်ဥမ္မာက သူများ အကြောင်း မကောင်းပြောရမှာ ဝန်မလေးလှ။ အသက်လေးဆယ်ကျော် အပျိုကြီးဘဝကနေ အိမ်ထောင်ကျတာမို့ စပ်စပ်စုစုနိုင်သလို ပစိပစပ်ကလည်း များ လေသည် ။

အမိအဖမရှိလို့ မှီခိုနေရတာကြောင့် မှားမှားမှန်မှန် နာခံလိုက်ရတာရှိသလို အားငယ်မှုများကြောင့် မတုံ့ပြန်ရဲဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ရသည့်အခါတွေလည်း ရှိသည် ။ ဒါပေမဲ့ အတိုက်အခံပြောဖြစ်ကြပြီဆိုလည်း ဒေါ်လေးက မညှာမတာ အနိုင်အထက် တင်စီးတာမျိုးတော့ မရှိပါ။

‘ဟဲ့ ခင်း ငါပြောတာကိုများ အာရုံမရောက်တာလား။ ညည်းကျောင်းစာက စာမေးပွဲမနီးဘဲနဲ့ ဘာအရေးကြီးလို့ လဲ၊ ပြောတာ မကြိုက်သလိုနဲ့ မျက်နှာက ပြန်မော့မလာတော့ဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါ်လေးကလည်း ရောင်စုံနဲ့ ခင်းက ဘာဆိုင်လို့ လဲ”

“ဟဲ့ ဟိုက ညည်းကို ရည်းစားစကားလိုက်ပြောတယ်ဆို မေဂျာကလည်း တူတော့ ကျောင်း သွားကျောင်းပြန် ညည်းနောက် တကောက်ကောက်မဟုတ်လား”

“တမင်တကာကြီး အမြဲတွေ့နေရတာမဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ရပ်ကွက်တည်းသားချင်းဆိုတော့ တစ်ခါတလေ လမ်းမှာ ဆုံဖြစ်တဲ့ အခါ စကားပြောဖြစ်တာမျိုးပါ”

“ညည်း ငါ့ကိုလိမ်တော့မပြောနဲ့ ခင်း။ ငါတစ်ရပ်ကွက်လုံးအနှံ့ သွားနေတာ၊ သတင်းပေါင်းစုံ အတင်းပေါင်းစုံ အကုန်ကြားရတယ်၊ အဲဒီရောင်စုံက သူ့အဖေက ချမ်းသာတယ်ဆိုပြီး ဘဝင်မြင့် အောက်ခြေလွတ်နေတာ”

“သူ အဲလိုဖြစ်နိုင်လို့ ဖြစ်တာ ခင်းတို့ နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ ဒေါ်လေးရယ်၊ ဘာပတ်သက်မှုမှ လည်း မရှိဘဲနဲ့ အနေသာကြီး”

“ညည်းကင်းအောင် နေနိုင်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့၊ ဟိုကလည်း အပေါင်းအသင်းမင်ပြီး လူမိုက်လိုနေတာ သူကြောက်တဲ့ သူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ဖအေက ငွေနဲ့ လိုက်ရှင်းနေတော့ မိုက်လို့ ကောင်းနေတာလေ၊ အဲလိုလူမျိုးနဲ့ ညည်းကို ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ဖြစ်မှာ စိုးတာ၊ ညည်းဦးလေးက အဲဒီကောင်ကို လုံးဝကြည့်လို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး ”

နောက်ဆုံး ဒေါ်လေး ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောနေတယ်ဆိုတာ ရှင်းသွားသည် ။

ဒေါ်လေး ယောက်ျား ဦးလွင်မောင်က ရောင်စုံနှင့် နှစ်ကြိမ်ခန့် ပြဿနာတက်ဖူးပြီး လူငယ်ပီပီ ရောင်စုံကချည်း အနိုင်ရသွားတာကြောင့်ပင်။

“ဦးမောင်က ရောင်စုံကို ကြည့်မရတာနဲ့ ခင်းအတွက် အဲလောက်ကြီး စိုးရိမ်စရာမလိုပါဘူး ဒေါ်လေး၊ ခင်းက နွယ်လေးနဲ့ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်လုပ်ပြီး သူလည်း သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တတွဲတွဲပါ။ စတာနောက်တာ စကားပြောတာလေးနဲ့ ခင်းက ရန်တွေ့လွှတ်လို့လည်း မရဘူး။ တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေပြီး ခါးခါးသီးသီး ဆက်ဆံလို့လည်း မဖြစ်ဘူးမဟုတ်လား”

“ခင်း ညည်းက အရွယ်လေးရောက်လာတာနဲ့ တော်တော်ဆင်ခြေပေးတတ်နေတယ်၊ ငါက ညည်းမှာ မိဘတွေမရှိတော့လို့ ဆုံးမရမယ့်တာဝန်ရှိလို့ ဆုံးမနေတာ၊ ညည်းမိဘတွေအိမ်မှာ တက်နေရတယ်ဆိုပြီး အဒေါ်ကိုပမာမခန့် မထီမဲ့မြင်လုပ်ဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့၊ ညည်းကို ငါတို့က ကျွေးထားရတာ”

“ဟူး”

မနက်ခင်း စိတ်ညစ်ညူးစွာ သက်ပြင်းတွေ ချလိုက်မိသည်။ စာကျက်နေသော သူ့ကို ပြဿနာလာရှာတာက ဒေါ်လေး။ ဒေါ်လေးက အရင်က ဒီလိုစိတ် မျိုးမဟုတ်ပေ။ ဖေဖေနှင့်မေမေ ရှိစဉ်ကတည်းက ညီမဖြစ်သူကို မေမေက အိမ်မှာ ခေါ်ထားခဲ့သည်။

ဘုရင့်နောင်က ဆန်ပွဲရုံကြီးမှာ စာရေးမအဖြစ်ခန့်ထားပြီး ငွေရေးကြေးရေးကအစ ယုံကြည်စွာနှင့် အပ်ထားခဲ့သည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆုံးတော့ ဆန်ပွဲရုံကြီးက အနည်းငယ် ယိုင်နဲ့သွားပြီး အတွင်းပစ္စည်းအချို့လည်း ဆေးကုရတာနှင့် ကုန်သွားခဲ့သည်။

အခုတော့ ယောက်ျားဖြစ်သူကို ပွဲရုံမှာ ဦးစီးခိုင်းပြီး သူမကို ကျွေးထားရသည် လို့ ပြောရဲသောအဆင့် ရောက်သွားပါပေါ့လား။ တကယ်ဆို ဦးမောင်လွင်က သူများ ပွဲရုံက လခစား ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ပါ။ ဖေ

ဖေ မေမေ မရှိတော့မှ အပျိုကြီးဒေါ်လေးကို သနားလှချည်ရဲ့၊ သံယောဇဉ် ဖြစ်လှချည်ရဲ့ ဆိုပြီး ချဉ်းကပ်ခဲ့တာ။

အားကိုးရာမဲ့ပြီး ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေချိန်မို့ ဒေါ်လေးအတွက် ဦးမောင်လွင်က အားကိုးရာ မြင်းမိုရ်တောင်ကြီးသဖွယ် ဖြစ်ခဲ့သလို သူမအနေ နှင့်လည်း ကလေးသာသာ အပျိုရွယ်လေးမို့ ကန့်ကွက်နိုင်သည့်အင်အား မရှိခဲ့ပေ။

အခုဆို ဦးမောင်လွင်နှင့်ဒေါ်လေး လက်ထပ်တာ ခြောက်နှစ်ကျော်မျှ ရှိပြီဆိုပေမယ့် ကလေး လည်း မရပေ။ ဘယ်သူက ချို့ယွင်းမှန်းမသိဘဲ ဒီကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး မကြာခဏ ကတောက်ကဆ ဖြစ်သံတော့ ကြား နေရသည် ။

“မမခင်”

“ဪ မောင်ရောက် လာပြီပဲ၊ ဟဲ့ ခင်း ထမင်းပွဲပြင်ချည်တော့”

စာအုပ်ပေါ် အာရုံရောက်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ပြဿနာကို ရှောင်လွှဲ ချင်သော်လည်း ဒေါ်လေး ယောက်ျားအနားကပ်ချင်တာကြောင့် သူမကို ခိုင်းဖြစ်အောင် ခိုင်းလိုက်သေးသည် ။

သူစိမ်းတစ်ယောက် ဝင်လာတာကြောင့် သူမအပေါ် သွေးကွဲသွားခြင်းလား။ မိဘတွေမရှိ တော့လို့ ဂရုမစိုက်ချင်တော့တာများ လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမဘဝမှာ ဒေါ်လေးတစ်ယောက်သာ အားကိုးစရာရှိ တော့တာမို့...။

အခန်း (၂)

“အဖေရာ ဒီဟင်းကြီးမကြိုက်ပါဘူးဆို၊ ကြက်ကုန်းဘောင်ဝယ်ပေး၊ ပုစွန်ကို မကြော်ရင် မစားဘူးဆိုတာ သိရဲ့ သားနဲ့”

“ကြော်မလို့ ပါ သားရယ်၊ ဟင်းအရည်မပါတာနဲ့ ဖေဖေက ချက်လိုက်တာပါ။ ကြက်ကုန်းဘောင် စားမယ်ဆို၊ ဖေဖေ ဖုန်းဆက်ပြီး မှာ လိုက်မယ်နော်၊ ခဏလေးစောင့် ဟုတ်ပြီလား”

ခပ်နွဲ့နွဲ့ ဖေဖေအမူအရာကြောင့် ရောင်စုံမျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ ထမင်းပါ စားချင်စိတ်မရှိတော့တာမို့ နေရာက ထလာခဲ့၏။ ဖေဖေက သူ့နောက်ထလိုက်လာကာ

“သားလေး စိတ်မကောက်နဲ့ နော်၊ ဖေဖေ ဖုန်းဆက်မှာ လိုက်ပြီ”

“ယောက်ျားပဲ စိတ်ကောက်စရာလား၊ စိတ်ဆိုးချင်ရင်သာ ဆိုးမှာပေါ့”

“သားရယ် စားချင်တာကို ဝယ်စားလို့ ရအောင် ဖေဖေ ပိုက်ဆံလုံလုံ လောက်လောက် ပေးထားသားပဲ၊ ဖေဖေက အလုပ်မအားလို့ ပါ၊ အိမ်ဖော်ခေါ်ပေးထားတော့လည်း သားက စိတ်တိုင်းကျတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဝတ်လျှော် အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့ မလုံးဆိုလည်း သားစားချင်တဲ့ဟင်း ပြောလိုက်တာနဲ့ ချက်ကျွေးတဲ့ ဟာကို”

“သူချက်တာ ကောင်းမှ မကောင်းတာ၊ ဆိုင်ထမင်းဆိုင်ဟင်းလည်း

နေ့တိုင်းမစားချင်ပါဘူး”

“အေးလေ အဲဒါကြောင့် ဖေဖေ အားရင်အားသလို သားကို ချက်ကျွေးနေတာပဲ၊ အခုတလောက မင်္ဂလာဆောင်ပွဲတွေနဲ့ တာဝန်ယူ ထားတဲ့ မင်းသမီးတွေကလည်း ကားရိုက်တွေဆက်နေတော့ တပည့် တွေနဲ့ ချည်း လွှဲထားလို့ မရလို့ ပါ”

“အဲဒီအလုပ်ကြီး မလုပ်ပါနဲ့ လား ဖေဖေ”

“သား”

သားမကြိုက်မှန်းသိပေမယ့် ခဏခဏ ဒီစကားပြောလာတော့ စိတ် ထဲမှာ မခံချင်ဖြစ်လာသည်။ ဒီအလုပ်နှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုပြီး ပြည့်စုံအောင်ထားနိုင်ခဲ့တာ၊ သားက ကျေးဇူးမတင်တတ်ပေ။

ရင်မှ ထိရှလျက် သားအနားမှ သက်ပြင်းချရင်း ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဒီအလုပ်က သားအတွက် ဘာများ ထိခိုက်လို့ လဲကွယ်၊ သားကို လုပ်ခိုင်းနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီအလုပ်က ဖေဖေကိုအကျိုးပြုနေတာ လည်း သားသိသားနဲ့ ”

“လူအထင်ကြီးတဲ့ အလုပ်မှ မဟုတ်ဘဲ ဖေဖေ”

“သမ္မာအာဇီဝကျတဲ့ အလုပ်ကို ဘယ်သူက အထင်မကြီးဘူးပြောလို့ လဲ သား။ ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက် လုယက်နေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူများကို လှပ အောင် လုပ်ပေးနေတာ၊ ယူတတ်ရင် ကုသိုလ်တောင် ရပါသေးတယ်”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဆိုရင် သင့်တော်တဲ့ အလုပ်မှ မဟုတ်တာ၊ တခြားကျားကျား လျားလျား လုပ်စရာအလုပ်တွေမှ တစ်ပုံကြီး”

“သားရယ် သားလူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်အောင် အကျိုးပြုနေတဲ့ ဒီ

အလုပ်ကို ဘာလို့ များ ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေတာလဲ၊ ဖေဖေ ဒီလိုအောင်မြင်အောင် ဘယ်လောက်တောင် ပေးဆပ်ခဲ့ရတယ်ထင်လဲ သား”

“မသိချင်ဘူး”

မျက်နှာကြီး သုန်မှုန်ကာ ဘုဆတ်ဆတ် ဖြေလိုက်တာမို့ သားစိတ်ဆိုးသွားပြီဆိုတာ မလွဲပေ။

“သား”

“ဖယ်ပါဗျာ”

မေးစေ့လေးကိုကိုင်ကာခေါ်တော့ သားက ဖအေလက်ကို နှုတ်ခမ်းစူ စူဖြင့် ပုတ်ချသည် ။ စိတ်မဆိုးနိုင်ဘဲ သားဆိုးလေးကို ချစ်သောစိတ်ဖြင့် ပြုံးလိုက်မိသည် ။

“သားမုန့်ဖိုးကုန်နေပြီလား၊ ဘယ်လောက်ယူမလဲ သား”

“လိုသလောက်ပေးမှာ မို့လား၊ ပေးသလောက်ယူရမယ့်ဟာကို”

“ကုန်သလောက် ပေးနေတာပဲ သားရယ်၊ မီးခံသေတ္တာသော့တောင် သားကိုပေးထားသေးတာ၊ ဒါနဲ့ သားကျောင်းစာတွေရော လိုက်နိုင်လား၊ အိမ်မှာ ဆရာခေါ်သင်ဦးမလား သား”

“မလိုက်နိုင်လည်း သူငယ်ချင်းတွေရှိတာပဲ၊ ဆရာခေါ်သင်ရင် အိမ်မှာ အချိန်တွေအကြာကြီး နေနေရဦးမယ်”

“အေးပါ သားသဘောပါ၊ ပညာသင်ပေးတယ်ဆိုတာ သားအတွက်ပဲ၊ သားသင်ယူနိုင်သလောက် သားရမှာ ပေါ့၊ ဖေဖေက ငွေကြေးပဲ ပံ့ပိုးပေး နိုင်တာလေ၊ ဪ သားက ကျောင်းမှာ တင်း နစ်ပြိုင်ပွဲဝင်မလို့ ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်က ဖိုင်နယ်ထိမရောက်တာကို မကျေနပ်လို့ ဒီ နှစ်ထပ်ပြိုင်မှာ ”

“ဆရာသမားကောင်းကောင်း နဲ့ စနစ်တကျ သင်လိုက်ပေါ့သား၊ ပို က်ဆံဘယ်လောက်ပေးရ ပေးရပေါ့”

“ဖေဖေ ငွေရှာနေတာ၊ နေရာတကာ ငွေနဲ့ ဆုံးဖြတ်လို့ ရမယ်ထင်နေ လို့ လား ဖေဖေ၊ တင်းနစ်ရိုက်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်တိုင်ကြိုးစားမှ ရမှာ ”

“ဖေဖေက စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ သားရယ်”

လေသံက ပျော့ကျသွားတော့ ဖေဖေကိုအားမရပေ။ ကိုယ့်ကို အလျှော့ပေး လိုက်လျောမှုရှိတာ ကျေနပ်ပေမယ့် သားအဖချင်းမို့ အတို က်အခံ မာရေကျောရေ အာဏာသုံးတာမျိုးလည်း ဖြစ်စေချင်သည် ။

အနေအထိုင် အပြုအမူ နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းပြီး စကားပြောညင်သာ လွန်းတာက မိတ်ကပ်အလှပြင် ဒီဇိုင်းနာတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ မဟုတ် ပါလား။

သူ့အနေနှင့် ဖေဖေကို ကိုယ်နှင့်အတူ တင်းနစ်ရိုက်၊ ဂေါက်(ဖ်)ရိုက်၊ ဘောလုံးကန်၊ ရေကူး စသဖြင့် ယောက်ျားပီသစေချင်သည် ။ သူများ သားအဖတွေဆို ပခုံးဖက် သူငယ်ချင်းပေါင်းပေါင်း၍ ပွင့်လင်းစွာနေကြ တာ ဘယ်လောက်တောင် အားကျဖို့ ကောင်းလိုက်သလဲ။

အခုတော့ မင်းအဖေက အခြောက်ကြီးပါကွာ ဆိုသည့်စကား ကိုယ့် ကိုအရှက်ရ သိမ်ငယ်စေလျက်...။

အခန်း (၃)

“ရွတ် ရွတ် မနက်ခင်း”

နားထဲမှာ တိုးသဲ့သဲ့ကြားပေမယ့် လုံးဝနောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ဆက်
လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ နွယ်လေးက နောက်ကပါလာကြောင်း လက်တို့
သတိပေးတော့ ခြေလှမ်းတွေကို ပိုပြီးသွက်သွက် လျှောက်လိုက်၏။

“ဟိတ် မနက်ခင်း ခင်း”

ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် သူမတို့ ရှေ့ကနေ ပိတ်ရပ်ပြီး စိတ်မရှည်သလို
ဆောင့်ခေါ်ခံလိုက်ရ၍ ရောင်စုံ ကို ခင်း မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်သည်။ ။

“ဘာလုပ်ဖို့ ဒီလောက်ခေါ်နေတာလဲ၊ ဒီမှာ ကျောင်းနောက်ကျနေရ
တဲ့ အထဲ၊ ဖယ်ရီကားသွားရင်၊ လိုင်းကားတိုးစီးရတော့မှာ ”

“ဒီက အဲဒါကြောင့် စေတနာနဲ့ ခေါ်နေတာပေါ့၊ လာ ငါ့ပြိုင်ကားနဲ့
လိုက်ခဲ့၊ ကျောင်းကို သူများ ထက် နာရီပက်စောပြီး ရောက်သွားမယ်”

“မလိုက်ချင်ပါဘူး၊ ဘာလို့ လိုက်ရမှာ လဲ”

“လိုက်ခဲ့ပါ”

“မလိုက်ဘူး”

“အင်း”

“ဘာလဲ”

“ငါပွေ့ချီပြီး ခေါ်တင်သွားမှာ နော်”

“ဘာ”

ရောင်စုံ စကားကြောင့် ရောင်စုံသူငယ်ချင်း ဇော်လေးနှင့် မနက်ခင်း
သူငယ်ချင်း နွယ်ဇင်ပါ မျက်လုံးပြူး ထိတ်လန့်သွားကြသည်။ ။ ရောင်စုံ
က ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်သည့်ဟန်ဖြင့်

“မလုပ်ဘူးထင်နေလား၊ ငါ ဘယ်သူ့မှ ဂရုမစိုက်ဘူးနော်”

“နင်လူမိုက်မှန်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါက လူမိုက်အားပေးမလုပ်ဘူး
။ အဲဒါကြောင့် ငါက နင်နဲ့ လုံးဝမလိုက်”

“ဘာ”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ရောင်စုံ ရောင်စုံ နင်နော်”

“ရောင်စုံ ဟိတ်ကောင် ဟာ”

“ခင်း ခင်းရေ”

လက်ကို ဆောင့်ဆွဲခေါ်သွားပြီး ခင်းကို ကားပေါ်ပွေ့တင်လိုက်တော့
ဇော်လေးနှင့်နွယ်ဇင်

လန့်ဖျပ်ကာ ကားပေါ် ဝရန်းသုန်းကား တက်လိုက်သွားရသည်။ ။
ရောင်စုံက ကားကို ဗြုန်းခနဲ ဆောင့်ထွက်လိုက်ပြီး မျက်နှာက စပ်ဖြဖြ
ပြီတိတိနဲ့ ပါ။

“နင့်ကိုလေ အဲလိုတွေ ဇွတ်တရွတ်လုပ်လွန်းလို့ အမြင်ကတ်တာ သိ
လား၊ သူများ တွေ ဘယ် လိုထင်သွားမလဲ”

ခင်း နှုတ်ခမ်းစူလျက် ရန်တွေ့တော့ ရောင်စုံ မျက်နှာ ခင်းဘက်လှ
ည့်လာကာ

“ဘယ်သူဘယ်လိုထင်တော့ ဂရုစိုက်စရာလား၊ နင်သာ အသာတကြည်လိုက်လာရင် ဒီလိုဖြစ် စရာလည်း အကြောင်းမရှိဘူး”

“အသာတကြည်လိုက်ရအောင် ငါ့ကို ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုး အောင်မေ့နေလဲ၊ နင်နဲ့ ငါနဲ့ ဘာမှ ဆိုင်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ”

“ငါက ဆိုင်ချင်လို့ ပရိပို့(စ်)လုပ်ထားတာ၊ နင်မှ အဖြေမပေးတာ”

“ပေးချင်စရာရုပ်ပဲ၊ အလကားနေ ဘဝင်မြင့်ပြီး ဖအေအရှိန်အဝါနဲ့ လူမိုက်လုပ်နေတာ”

“ခင်း စကားပြောဆင်ခြင်နော်၊ ကားနဲ့ တစ်ခုခုကို ဝင်အောင်းပစ်မှာ”

ရောင်စုံခြိမ်းခြောက်တော့ ဇော်လေးက မျက်လုံးပြူးပြီး နွယ်ဇင်က ထိတ်ပျာသွား၏။

“ဟဲ့ ခင်း နင် ရောင်စုံကို ရန်သွားမစစမ်းပါနဲ့ ၊ သူက လုပ်မယ်ဆို တကယ်လုပ်တာနော်၊ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်မှာ ငါကြောက်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်းရာ၊ ဒီကောင်အကြောင်းလည်း နင်သိသားနဲ့ ၊ ရောင်စုံက ခွေးထက်မိုက် တဲ့ ကောင်”

“ဟိတ်ကောင်”

“ကျွီ”

“ဟာ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ၊ စိတ်လျှော့ စိတ်လျှော့၊ ငါက မင်းကိုချစ်လို့ စတာ ဟီး ဟီး”

ဇော်လေး ပျာပျာသလဲပင် မျက်နှာချိုသွေးသည် ။ မသွေးလို့ လည်း မရပါ။ ရောင်စုံက သူငယ် ချင်းတွေအပေါ် ပေးကမ်းထောက်ပံ့မှု ရက်

ရောပေမယ့် သူ့ကိုနှိပ်ကွပ်တာမျိုးတော့ သည်းမခံပေ။ ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်း ဆတ်ဆတ်ကြဲမို့ သူ့အထာကိုသိကာ အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံပေးကြရသည် ။

“ကျောင်းရောက်ပြီ၊ အချိန်စောသေးတယ်၊ ကင်နီတင်းမှာ တစ်ခုခု စားပြီးမှ အတန်းတက်ပါလား ခင်း”

“မစားချင်ပါဘူး၊ အိမ်က စားလာခဲ့ပြီ”

ကားအောက်ဆင်းရင်း ခင်းပြောတော့ ရောင်စုံလည်း ကားအောက် ခုန်ဆင်းလာကာ

“ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက်သောက်ရုံနဲ့ ဗိုက်ပေါက်မထွက်ဘူး လာ”

“ဟာ ရောင်စုံနော်”

“ကျောင်းကလူတွေက သမီးရည်းစားတွေလို့ ထင်သွားစေချင်လို့ လား”

“ကျွတ် စိတ်လေတယ် တကယ်ပဲ”

ရောင်စုံ လက်ဆွဲခေါ်ဖို့ လုပ်နေတာမို့ မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့၍ လိုက်လာရ သည် ။ ဇော်လေးနှင့် နွယ်ဇင်လည်း မချီသွားဖြဲပုံနှင့် လိုက်လာရ၏။

ဆိုင်ကိုရောက်တော့ ခင်းနှင့်အနီးခုံမှာ ရောင်စုံ ဝင်ထိုင်သည် ။

“ဘာစားမှာ လဲ၊ ဘာသောက်မှာ လဲ ခင်း”

“မသိဘူး”

“ဟိတ် နှုတ်ခမ်းစုမထားနဲ့ ၊ ဖက်နမ်းမှာ နော်”

“နှာဘူး အရူး”

လက်ရဲဇက်ရဲနိုင်သလို စကားပြောရဲလွန်းသော ရောင်စုံကို ခင်း
အမြင်ကတ်စွာ မျက်စောင်းထိုးရင်း ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။ ဒီလိုတော့လ
ည်း ရောင်စုံက စိတ်မဆိုးပေ။

ပြီး၍ ကြည့်ရင်း မျက်စိတစ်ဖက်မှ ဖတ်ပြ၏။ နွယ်လေးက ပခုံးတွန့်
ကာ ကြက်သီးထသလို လုပ်ပြသည်။

“နက်(စ်)ပလိန်းနှစ်ခွက် ညီလေး၊ ကိုယ့်ချစ်သူက ကိုယ်မှာ ပေးမှ
သောက်မှာ ဆိုတော့ မြန်မြန်လေးနဲ့ အဆင်ပြေပြေလေး လုပ်ခဲ့ကွာ၊ ချစ်
သူစိတ်ကောက်မှာ စိုးလို့”

ရောင်စုံ စနောက်တာကို စားပွဲထိုးလေးက ရယ်သည်။ ဇော်လေးက
နွယ်ဇင်ကို မေးငေါ့ပြပြီး

“နင်လည်း ဘာမှာ မှာ လဲ မှာ လေ နွယ်ဇင်၊ ငါတို့ အတွက်တော့ ဂရု
တစိုက် မှာ ပေးမယ့်ကောင် မဟုတ်လား”

“မှာ ပေးစရာလား၊ ဆင်ဖြူတော်မှီပြီး ကြံစုတ်ရတာကို ကျေးဇူးတင်
ရကောင်းမှန်းမသိဘူး”

“အေးပါ ငါတို့ ကို ခင်းလောက် မသထားဘူးဆိုတာ သိပါတယ်၊ ဒါ
ပေမဲ့ မသထားလည်း စားရမှာ ပဲ၊ တစ်လမ်းလုံး ရင်တွေပန်းတွေတုန်
လာလို့၊ ဗိုက်က ဟာနေပြီ၊ ကဲ နွယ်ဇင်”

“စားလို့ ရတာ အကုန်မှာ၊ ဗိုက်က မနူဟာသပိတ်”

“အိုကေ”

နွယ်ဇင်တို့ က အစားအသောက်အတွက်ဆို
အကြောက်အလန့်လည်း မရှိ ဟန်ဆောင်မှုလည်း မရှိပေ။ ရောင်စုံနှင့်ခ
င်းရှေ့မှာ ကော်ဖီတစ်ခွက်စီပဲရှိပေမယ့် ဇော်လေးနှင့်နွယ်ဇင်ရှေ့မှာ

တော့ ဆိုင်က ရောင်းသမျှ စားစရာတွေ ပုံနေသည်။ ။

“ခင်း သောက်လေ”

“မသောက်ချင်ပါဘူးဆို ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဪ ကိုယ်တိုက်မှ သောက်မှာ လား”

“ရောင်စုံနော်”

မူနွဲ့နေတာမဟုတ်ပေမယ့် အဲဒီ ရောင်စုံနော်ဆိုတာနှင့် မျက်စောင်းက အခါခါထပ်၏။ ရောင်စုံကလည်း ဒါကိုပဲ သဘောကျသလို အမြဲတမ်းပင် ခြိမ်းခြောက်သည်။ ။

အခုလည်း ကော်ဖီခွက်ကိုကိုင်ပြီး သူမကိုတိုက်ဖို့ လုပ်နေတော့ ပျာပျာသလဲပင် ခွက်ကိုဆွဲလု ပြီး သောက်လိုက်ရ၏။ ရောင်စုံက သူမကို ပြုံးကြည့်နေကာ

“ခင်း နင်ကလေ အဲဒါတွေ ချစ်ဖို့ ကောင်းတာ”

“ရောင်စုံနော် စကားပြောတာ စည်းကမ်းကိုမရှိဘူး၊ လူရှေ့သူရှေ့လည်း မျက်နှာကိုပြောင်တယ်။ အဲဒါတွေမကြိုက်တာ”

“နင် ကြိုက်အောင် ဘယ်လိုနေပေးရမလဲပြော”

“ကြည့်”

“အင်း ကြည့်နေတာပဲ”

ရောင်စုံက အဲလို မျက်နှာပြောင်လေသည်။ ။ ခင်းကို ကလေးတစ်ယောက်လိုပင် စနောက်နေတာ အမြဲတမ်း မြတ်နိုးနေသည့်ဟန်လည်း ရှိသည်။ ။ ခင်းခေါင်းကို သူ့လက်ဝါးကြီးနှင့်အုပ်မိုးပြီး ဆံပင်တွေကို ဆွဲဖွချင်ရင်လည်း ဆွဲဖွတတ်၏။

ခင်းမကြိုက်တာကို ပိုလုပ်၍ စိတ်ဆိုးအောင်စနောက်ပြီး ကပျက်က
ချော်ပြောတတ်တာကို ခင်း မုန်းသည် ။ ဒါပေမဲ့ ရောင်စုံက တစ်ခါတ
လေတော့လည်း ခင်စရာကောင်းပါသည် ။

ခင်း လွယ်အိတ်ကိုဆွဲယူ၍ သူ့ပခုံးမှာ စလွယ်သိုင်းပေးတတ်သလို
လက်ထဲမှာ ကိုင်စရာပါလာလည်း ကူပြီး ကိုင်ပေးတတ်သည် ။ သူများ
ဥစ္စာဆို နည်းနည်းမှ အကြောတင်မခံတတ်သော ရောင်စုံက ခင်းအတွ
က်တော့ အရာရာ ဖြည့်ဆည်းချင်သည့်ပုံပါ။

ဒါပေမဲ့ ရောင်စုံဆိုတာ မနက်ခင်းနှင့် ဘာမှ မအပ်စပ်တာမို့....။

*

အခန်း (၄)

“ရောင်စုံက အတင့်ရဲလွန်းတယ်၊ နင့်အဒေါ်နဲ့ တွေ့လို့ ကတော့ ကျွဲပဲနော်၊ မနက်ကိစ္စ ရပ် ကွက်ထဲကလူတွေသိပြီး အဒေါ်ကိုသွားပြော နေရင် ဒုက္ခ”

“အဲလောက်ကြီးတော့ တွေးကြောက်မနေပါဘူး နွယ်ဇင်ရယ်၊ သူနဲ့ ငါက ဘာဖြစ်နေကြလို့လဲ”

“ဟယ် သူဆက်ဆံနေတာက အဲလိုဖြစ်နေတာထက်တောင် ပိုဆိုးသေးတယ်။ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့၊ ကြောက်စရာကြီးနော်၊ နင် မကြောက်ဘူးလား ခင်း”

လွယ်အိတ်ခပ်ကြီးကြီးကို ရင်ဘတ်ရှေ့မှာ ပွေ့ပိုက်ရင်း ခင်း ခေါင်းယမ်းပြသည် ။ ပြီးမှ ခပ် တိုးတိုးလေသံဖြင့်

“ရောင်စုံက ခင်ဖို့ တော့ ကောင်းပါတယ်”

“အံမယ် မအာရှာ မျက်နှာတော်က ပြုံးလို့ ၊ စိတ်ဝင်စားတော်မူနေသလား ခင်း”

“ဟုတ်ပါ့မလားဟဲ့၊ ဒီလိုပဲပြောတာကို၊ သူက ဇွတ်တရွတ်နိုင်ပြီး အတင့်ရဲတာမျိုးရှိပေမယ့် ငါစိတ်ဆိုးရင် ရယ်အောင် ပြန်စတတ်တယ်”

“ဘုရားသခင် သေချာပါပြီ”

“ဘာသေချာပါပြီ ပြောနေတာလဲ”

“ဒီလိုလူဆိုးကို ချီးမွမ်းပြနေလို့ လေ၊ ငါတော့ ကြောက်လိုက်တာမှ ကြက်သီးတောင် ထတယ်၊ ဆွဲမယ် ရုန်းမယ်၊ နမ်းမယ်နဲ့၊ လူရှေ့မရှောင် သူရှေ့မရှောင်၊ ချစ်တယ်ဆိုတာလည်း ပြောထွက်တာပဲ၊ နင် အဲဒါတွေ ကို ငြိသွားတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဆို၊ ဟုတ်ချင်လို့ လား မရဘူး၊ ဒေါ်လေးယောက်ျား ဦးမောင်လွင်နဲ့ အဆင်မပြေဘူးဟ၊ ဦးမောင်လွင်ကလည်း ငါ့ကို ဒေါ်လေးတူမက သူ့တူမပဲလို့ မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ချင်တယ်၊ ဦးမောင်လွင်ကို အကောင်းကိုမမြင်ဘူး”

“ဟိတ် ဘာတွေအကောင်းမမြင်နေတာလဲ”

“ဟယ် ရောင်စုံ”

သူမ လွယ်အိတ်လေးကို လှမ်းဆွဲယူပြီးမေးလိုက်တော့ ခင်းတို့ လန့်ဖျပ်သွားကြသည်။ ။ ဇော်လေးက ခပ်လှမ်းလှမ်းက လိုက် လာပြီး

“ရောင်စုံ အတင်းပြောနေတာကို ပြော လိုက်လေ”

“မ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဦးမောင်လွင် နာမည်တော့ ကြားလိုက်ပါတယ်၊ အဲဒါလူကြီးက ဘာပြောလို့ လဲ၊ ငါ့မကောင်း ကြောင်း”

“လျှောက်တွေးပြီး ပြဿနာမရှာနဲ့ ဦး၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်တိုင်း အဆင်ပြေတာကိုမရှိဘူး”

“သူကလည်း ပြေအောင်မှ မပြောတာ၊ သူနဲ့ လည်း သွေးသားတော်တာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ခင်းကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း သူအုပ်ချုပ်ထိန်းသိမ်းရတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ငါ့လိုကောင်နဲ့ သဘောမတူဘူးလေး ဘာလေးနဲ့ ”

“နင်က သူ့ရှေ့မှာ ဘာသွားပြောလဲမှ မသိတာ၊ လူကြီးကို ရိုသေရမှန်းမသိ ဘာမှန်းမသိ”

“ခင်း”

အကျယ်ကြီးအော်လိုက်၍ သုံးယောက်လုံး မျက်လုံးပြူးပြီး လန့်သွားကြသည်။ ။ ရောင်စုံက ခင်းအိတ်ကို လက်ထဲဆောင့်ခနဲထည့်လိုက်ပြီး ရှေ့တည့်တည့်ကနေ ခြေစုံလည်း ရပ်လိုက်ကာ

“အဲဒီလူကြီးကိုပြောတာ ဘာလို့ မကြိုက်တဲ့ ပုံစံ ဖြစ်နေတာလဲ ခင်း၊ အဲဒီလူကြီးက ခင်းအပေါ် ဘာတွေကောင်းတာရှိလို့ လဲ၊ ယောက်ျားချင်း၊ သူ့မျက်လုံးတွေကို အကဲခတ်တတ်တယ်၊ ခင်းကို ကြည့်တဲ့ မျက်လုံးတွေ ရိုးသားတယ်များ ထင်နေလား”

“ရောင်စုံ နင်လျှောက်မပြောနဲ့ ”

“ရောင်စုံ ဆိုတဲ့ ကောင်က အရည်မရ အဖတ်မရ လျှောက်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ တဲ့ ပြောတာ၊ ခင်းကိုငါ စိတ်ဝင်စားတာ သူက ဘာမကြိုက်စရာရှိလဲ၊ ငါ့ကိုတော့ ပုတ်ခတ်စော်ကားတယ်၊ အဲဒါ သူလူကြီးလူကောင်းမဆန်တာလေ ခင်းရဲ့ ”

“ကျွတ် တော်ပြီဟာ”

“နေဦး”

ခင်း ရှောင်ထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်စဉ်မှာ ရောင်စုံက ဆံပင်တွေကို နောက်လှန်ဆွဲသပ်လျက် ပိတ်ကာ ရပ်ထားကာ

“အဲလိုပုံစံနဲ့ ငါ့ကို ကျိုးအောင်မလုပ်နဲ့ ခင်း၊ အစာကြေအောင် ဖြေဆေးလေးတော့ တိုက်သွား”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“အဲဒီလူကိုပြောတာ၊ မကြိုက်တဲ့ ပုံစံကို ပြင်လိုက်၊ ငါက နင့်အတွက် စေတနာနဲ့ သတိပေးချင်တာ၊ နင့်အဒေါ် ယောက်ျားကို သိပ်မရောနဲ့ ”

“ဆရာလုပ်ပြီး ငါ့ကိုမချိုးနဲ့ ရောင်စုံ၊ မနက်ခင်းက ယောက်ျားတွေ ကို ရောရောနှောနှော ပတ် သက်နေတတ်တဲ့ မိန်းမ မဟုတ်ဘူး ၊ နင့်လို ကောင်ကိုတောင် ကင်းအောင်နေချင်တာ၊ နင် မရှင်းမရှင်း လိုက်ကပ် နေလို့ ”

“ဘာ”

ဒေါသတကြီးအော်ပြီး ရောင်စုံမျက်နှာ နီရဲသွား၏။ ခင်းပခုံးလေးကို နာကျင်အောင်ဆုပ်ညှစ်ပြီး

“ငါ့ကို နှိပ်ကွပ်စော်ကားပြီး ပြောတဲ့ သူကို ငါအမုန်းဆုံးပဲ ခင်း၊ ဒါ ပေမဲ့ နင့်ကိုတော့ ငါအရမ်းချစ်လို့ သည်းခံလိုက်ပါမယ်၊ အေး နောက်တစ်ခါတော့ မဖြစ်စေနဲ့ ၊ ခဏခဏဆိုရင် ငါ့မာနက ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး ”

တစ်လုံးချင်း အေးခဲစွာပြောပြီး ပခုံးကိုပွတ်တိုက် ထွက်သွားသည့် ရောင်စုံစိတ်ဓာတ်က အား နွဲ့သောမိန်းကလေးအပေါ်မှာ လည်း ညှာတာရမှန်း သိပုံမပေါ်။ နွယ်ဇင်က ပခုံးတွန်းမေးငေါ့၍ ဒါတောင် မကြောက်သေးဘူးလား လှောင်ပြောင်ချင်ဟန်ရှိသည် ။

အံ့ကြိတ်ပြီး မျက်ရည်ဝဲမိသွားတာ ဘာကြောင့်ရယ်တော့ မသိ။ ရောင်စုံ အဲဒီညှဉ်ဆိုးလေးကြောင့် နင့်ကိုလူတွေ အမြင်မကြည်မုန်းနေကြတာ။

ငါကတော့။

